

Numele în *-ota* sînt hipocoristice, formate din formele scurte ale numelor compuse din două elemente de tipul lui *Dragomir*, *Dragoslav*. La forma scurtă a acestor nume, adică la *Drag-*, s-a adăugat sufixul hipocoristic *-ota*<sup>20</sup>. În felul acesta *Balotă* trebuie să fi fost un hipocoristic al lui *Balomir*, *Dobrotă* al lui *Dobromir*, *Neagotă* al lui *Negoslav* etc.

După Vondrák (*Vergleichende slavische Grammatik*, I, Göttingen, 1924, p. 503), numele de persoane în *-ota* au fost abstracte sau colective, formate din adjective calificative (*Eigenschaftsabstrakta*). Un abstract ca *mladota* „tinerețe”, „Jugendlichkeit, Jugend” a fost dat ca nume unei persoane. Filologul ceh nu arată însă legătura ce s-a stabilit mai tîrziu între astfel de nume de persoane derivate din adjective, cu sufixul abstract *-ta*, ca *Dragota* (de la *dragŭ* „iubit”), *Bĕlota* (de la *bĕlŭ* „alb”), *Dobrota* (de la *dobŕŭ* „bun”) etc., și orice nume simplu sau compus în care intra, ca element constitutiv, adjectivul respectiv: *Dragoslav*, *Dragomir*, *Bĕlimir*, *Bĕloslav*, *Dobromir*, *Dobroslav*, *Dobromysl*, *Dobrogost* etc. Vorbitorii le-au simțit ca hipocoristice ale acestor nume. În felul acesta sufixul *-ota* a primit funcțiunea de a deriva hipocoristice.

După modelul unor nume ca *Dragotă*, *Neagotă*, pe care românii le-au simțit ca fiind derivate din *Dragu*, *Neagu*, au fost create de romîni nume de persoană din radicale romînești, ca de ex. *Albota* (din *Albu*), *Șerbota* (din *Șerbu*)<sup>21</sup>.

Un astfel de hipocoristic în *-ota* este numele de munte *Leaota*, care la început a fost numele proprietarului, al unui oier sau al unui baci vestit care aveau stîină pe acest munte. Numele de *Leaota* nu e decît o variantă mai nouă a lui *Laiotă*. Frunzescu (*op. cit.*, p. 261) cunoaște încă forma veche *Laiotă* a acestui oronim. Numele de *Laiotă* ne este cunoscut din istorie. Voevodul Munteniei Basarab cel Bătrîn (1474—1477) se numea *Laiotă*. La baza acestui nume este, în ultima analiză, numele — foarte obișnuit printre voievozii Munteniei — de *Vlad* sau *Vladislav*. Hipocoristice de ale lui *Vladislav* ca *Vlaj*, *Vlajo*, *Vlaja*, de unde *Vlajić*, *Vlajko* (rom. *Vlaicu*) sînt foarte obișnuite la bulgari și la sîrbi<sup>22</sup>. Forma primitivă a lui *Laiotă* a fost deci *Vlaiotă*. Grupul inițial *vl-*, inexistent în cuvintele romînești de origine latină, a fost adeseori simplificat în *l-* în numele romînești de origine slavă. N. Drăganu dă mai multe

<sup>20</sup> La drept vorbind, sufixul e *-ta*, iar *o* e vocala tematică, vezi Miklosich, *Die Bildung der slavischen Personen- und Ortsnamen*, p. 10 [224].

<sup>21</sup> Hasdeu (*Etym. Magn. Rom.*, II, p. 1723) se străduiește să le găsească tuturor numelor în *-ota* o etimologie romînească. Astfel *Calotă*, *Racotă*, *Balotă* sînt derivate din *cal*, *rac*, *bală* «fiară». Și *Arnotă* ar avea ca radical un nume de animal, vechiul romînesc neatestat *arn* «miel» <latina arhaică *arnum*. În ce privește pe *Balotă*, Hasdeu era înclinat să-l considere ca fiind derivat din numele de persoană *Bale*, deoarece se ocupă din nou de el în articolul *Bale* (*ibid.*, III, p. 2380). Tot acolo remarcă însă că «*Balotă*, de unde mai multe localități *Balotești*, poate să nu derive din onomasticul *Bale*, ci se trage mai probabil din *bală* «monstre, écume de bête fave»».

<sup>22</sup> Vezi, Miklosich, *op. cit.*, p. 41 [255]; Weigand, *Jahresbericht*, XXVI—XXIX, p. 135, s. v. Vladimir.